WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 14 października 2026 r.

WP-I.4131.285.2026

Rada Miejska w Grójcu

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1, w związku z art. 86 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r. poz. 662, 912 i 1273)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXV/310/26 Rady Miejskiej w Grójcu z 24 września 2026 r. *w sprawie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej*.

Uzasadnienie

Na sesji 24 września 2026 r. Rada Miejska w Grójcu podjęła uchwałę Nr XXXV/310/26 *w sprawie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej*.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 13a ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538, z późn. zm.), zwanej dalej *„ustawą o p.z.p.”*.

Powyższą uchwałę doręczono organowi nadzoru 1 października 2026 r., za pośrednictwem platformy teleinformatycznej e-Doręczenia (Identyfikator wiadomości: PPSA-E-80528e61-66bd-4117-8c2f-236f07f07242), przy piśmie Burmistrza Gminy i Miasta Grójec z 1 października 2026 r., znak: ZRM.0711.14.3.2026M.L.

W wyniku dokonanej oceny prawnej uchwały, organ nadzoru skierował do Rady Miejskiej w Grójcu zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego z 9 października 2026 r., znak: WP-I.4131.285.2026 wraz z wnioskiem o przekazanie dokumentacji prac planistycznych potwierdzającej ponowienie czynności określonych w art. 13i ust. 3 ustawy o p.z.p.

Na wstępie uzasadnienia należy podkreślić, że stosownie do przywołanych w podstawie prawnej przedmiotowej uchwały, przepisów:

- **art. 18 ust. 2 pkt 5** ustawy o samorządzie gminnym: *„2. Do wyłącznej właściwości rady gminy należy: (...) 5)* ***uchwalanie planu ogólnego gminy*** *oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego;”*;
- **art. 13a ust. 1** ustawy o p.z.p.: *„1. Dla obszaru gminy, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych oraz terenów zamkniętych innych niż ustalane przez ministra właściwego do spraw transportu,* ***rada gminy uchwala plan ogólny gminy****, zwany dalej "planem ogólnym".”.*

Tymczasem, w treści § 1 uchwały, ustalono: *„§ 1. W uchwale Nr XXXIV/****299****/26 Rady Miejskiej w Grójcu podjętej w dniu 27 sierpnia 2026 r. w sprawie uchwalenia planu ogólnego Gminy Grójec* ***prostuje się datę podjęcia uchwały z błędnej ” 27 sierpnia 2006 r.” na prawidłową ”27 sierpnia 2026 r.”****”*, **przy czym jednocześnie z uzasadnienia tej samej uchwały wynika, że:** *„W uchwale Nr XXXIV/****298****/26 Rady Miejskiej w Grójcu podjętej w dniu 27 sierpnia 2026 r. w sprawie uchwalenia planu ogólnego Gminy Grójec, popełniono błąd pisarski w dacie uchwały, pomyłkowo wpisano ”27 sierpnia 2006 r.”.* ***Omyłkę stwierdzono po publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.*** *Wobec powyższego należy sprostować zaistniałą omyłkę pisarską.”.*

Dokonując oceny prawnej podjętej uchwały stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie, wbrew przywołanym w podstawie prawnej przepisom art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym i art. 13a ust. 1 ustawy o p.z.p., nie doszło do uchwalenia planu ogólnego gminy, lecz próby dokonania zmiany uchwały *w sprawie planu ogólnego Gminy Grójec* opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego z 31 sierpnia 2026 r. poz. 8223, nazwanej *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej*.

Biorąc pod uwagę powyższe należy wskazać, iż stosownie do zapisów art. 13a ust. 7 ustawy o p.z.p., **plan ogólny jest aktem prawa miejscowego**, uchwalanym zgodnie z art. 13a ust. 1 ustawy o p.z.p. przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy.

Zgodnie z dyspozycją art. 13a ust. 4 ustawy o p.z.p., **w planie ogólnym określa się obligatoryjnie strefy planistyczne oraz gminne standardy urbanistyczne, a także można określić obszary uzupełnienia zabudowy oraz obszary zabudowy śródmiejskiej**, które stanowią ustalenia fakultatywne. Ponadto, zgodnie z art. 13e ust. 1 ustawy o p.z.p., gminne standardy urbanistyczne obejmują gminny katalog stref planistycznych oraz mogą obejmować gminne standardy dostępności infrastruktury społecznej. Ponadto, jak wynika z **art. 13h ust. 1** ustawy o p.z.p., wraz z projektem planu ogólnego sporządza się **uzasadnienie składające się z części tekstowej i części graficznej**, o których mowa odpowiednio, w art. 13h ust. 2 pkt 1 – pkt 4 i ust. 3 pkt 1 – pkt 3 ww. ustawy, w tym m.in. **część graficzną planu ogólnego stanowi prezentacja graficzna danych przestrzennych tworzonych dla planu ogólnego.**

Należy przy tym zauważyć, iż **plan ogólny gminy sporządzany jest wyłącznie w formie danych przestrzennych**, o których mowa w art. 67a ust. 3a ustawy o p.z.p. **Dane przestrzenne**, zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 67a ust. 5 ustawy o p.z.p., **stanowią załącznik do uchwały przyjmującej akt planowania przestrzennego**. Również stosownie do **§ 5** rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z 8 grudnia 2023 r. w sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów (Dz. U. poz. 2758, z późn. zm.), *„1. **Projekt planu ogólnego gminy**, zwanego dalej "planem ogólnym", **sporządza się w formie danych przestrzennych**, o których mowa w art. 67a ust. 3 i 3a ustawy, tworzonych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 67b ustawy.”*. Dane przestrzenne tworzone dla planu ogólnego obejmują atrybuty zawierające informacje o akcie oraz dane w postaci wektorowej w obowiązującym państwowym systemie odniesień przestrzennych zawierające: lokalizację przestrzenną obszaru objętego aktem, stref planistycznych, obszaru uzupełnienia zabudowy, obszaru zabudowy śródmiejskiej oraz obszarów, dla których ustalono różne regulacje dla różnych obszarów gminy (w ramach gminnych standardów dostępności infrastruktury społecznej), a także atrybuty zawierające informacje o tych obiektach przestrzennych (*quod vide* art. 67a ust. 3 i ust. 3a ustawy o p.z.p.).

Mając zatem na uwadze, przywołaną w podstawie prawnej uchwały, dyspozycję **art. 13a ust. 1** ustawy o p.z.p., a także fakt, iż w myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie gminnych aktów planowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminy, to podkreślić należy, że **kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie** nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w planie ogólnym rozstrzygnięć, lecz **ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania** zasad planowania przestrzennego oraz**, określonej ustawą, procedury planistycznej.**

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu ogólnego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień ustawowych zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. **w odniesieniu do planów ogólnych, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.**

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością, **która określona została przede wszystkim w: art. 13a ust. 4, art. 13b, art. 13c, art. 13e, art. 13f i art. 13h ustawy o p.z.p. Z kolei tryb uchwalenia planu ogólnego, określony w art. 13i ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy**, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Ustawa o p.z.p. reguluje w sposób szczegółowy kwestie dotyczące planowania i zagospodarowania przestrzennego na terenie gminy, w tym postępowania zmierzającego do określenia stref planistycznych i gminnych standardów urbanistycznych, a także możliwości określenia obszarów uzupełnienia zabudowy i obszarów zabudowy śródmiejskiej, co następuje w planie ogólnym gminy. Ustawa odnosi się przy tym do niezbędnych czynności administracyjnych, które muszą być dokonane w tym celu. Składają się one na szczegółowy tryb sporządzania i uchwalania planu ogólnego gminy, zapoczątkowany podjęciem uchwały intencyjnej (art. 13i ust. 1 i ust. 2 ustawy o p.z.p.), kontynuowany przez działania wskazane w **art. 13i ust. 3 pkt 1 – pkt 12** ustawy o p.z.p. oraz zakończony podjęciem uchwały uchwalającej plan ogólny (art. 13a ust. 1 ustawy o p.z.p.). Uchwała ta jest więc ostatnią czynnością trybu sporządzania i uchwalania planu ogólnego gminy, a poprzedzające ją wymagane etapy procedury mają na celu zapewnienie spełnienia wymogów planowania przestrzennego określonych w art. 1 ustawy o p.z.p. Procedura planistyczna jest zatem pewnego rodzaju postępowaniem prawotwórczym i wymaga dokonania kolejno szeregu czynności prawnych oraz materialno – technicznych, które mają na celu zagwarantowanie partycypacji społecznej, ochrony interesu publicznego i interesów podmiotów prywatnych w planowaniu przestrzennym.

W związku z przepisem **art. 27 ustawy o p.z.p., który wprawdzie nie został przywołany w podstawie prawnej przedmiotowej uchwały, również każda zmiana planu ogólnego, bez względu na jej rodzaj i zakres, wymaga wprowadzenia w takim samym trybie, jak sporządzenie i uchwalenie tego planu**. Pominięcie, bądź niewłaściwe wykonanie którejś z czynności proceduralnych, stanowi naruszenie trybu uchwalania zmiany planu ogólnego i w przypadku istotnego naruszenia – powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części, na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p.

Redakcja art. 27 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym zmiana planu ogólnego następuje w trybie, w jakim został on uchwalony, oznacza **konieczność odpowiedniego stosowania regulacji dotyczących trybu sporządzania planu ogólnego** (art. 13i – 13j ustawy o p.z.p.). Odnosi się więc

do trybu, a nie do przedmiotu rozstrzygnięcia rady gminy *(Z. Niewiadomski i inni „Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – Komentarz", wyd. C.H. Beck, Warszawa 2013, str. 248-249)*.

Zgodnie bowiem z dyspozycją **art. 13a ust. 2** i **ust. 3** ustawy o p.z.p.: *„2. Zmiana planu ogólnego może obejmować część obszaru gminy. 3. Zmiana planu ogólnego dla części obszaru gminy wymaga dokonania zmian w odniesieniu do wszystkich treści, które w wyniku wprowadzenia zmiany przestają być aktualne."*.

Zmiana obowiązującego planu ogólnego, analogicznie jak w przypadku planu miejscowego, może również dotyczyć przedmiotowo węższego zakresu, np. wybranego zagadnienia. Jednakże, powyższe oznacza konieczność podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzania zmiany planu ogólnego, w trybie ww. art. 13a ust. 2 i ust. 3 w związku z art. 13i ust. 1 i art. 27 ustawy o p.z.p., w celu określenia zakresu, czy też przedmiotu dokonywanej zmiany.

Tymczasem, mając na uwadze przywołaną powyżej treść ustaleń § 1 uchwały Nr XXXV/310/26 Rady Miejskiej w Grójcu z 24 września 2026 r. *w sprawie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej*, należy stwierdzić, iż stanowi ona zmianę uchwały opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego z 31 sierpnia 2026 r. poz. 8223, bez przeprowadzenia jakiejkolwiek procedury sporządzania tej zmiany planu ogólnego (nazwanej w tym przypadku *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej*).

W związku z powyższym, organ nadzoru ponownie podkreśla, że w przypadku sporządzonego już planu ogólnego, rada gminy może dokonywać zmiany tego planu (nazwanej w przedmiotowej sprawie *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej*), **jednakże musi się to odbywać w drodze podjęcia stosownej uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany planu ogólnego, która będzie określać konkretny zakres objęty tą zmianą.**

Zgodnie bowiem z treścią art. 27 ustawy o p.z.p., każda zmiana planu ogólnego (w tym przypadku nazwana *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej*), **wymaga przeprowadzenia w takim samym trybie, jak sporządzenie i uchwalenie planu. Nie ma zatem podstaw prawnych do pominięcia wymaganego trybu, bez względu na rodzaj i zakres zmian**.

Podsumowując należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie, pomimo braku wskazania w podstawie prawnej art. 27 ustawy o p.z.p., Rada Miejska w Grójcu podjęła próbę dokonania zmiany uchwały w sprawie planu ogólnego, bez podjęcia stosownej uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany planu ogólnego, z której wynikałby zakres dokonywanego *sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej* dotyczący korekty daty podjęcia uchwały.

Tym samym, w ocenie organu nadzoru, przedmiotowa zmiana uchwały w sprawie planu ogólnego stanowi niedopuszczalną, w formie *sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej*, a także nieskuteczną, próbę ingerencji w treść obowiązującego planu ogólnego, która spowodowana została wskazaniem nieprawidłowej daty jej podjęcia.

Nie kwestionując przy tym faktu, że organ stanowiący gminy był niewątpliwie właściwy do wprowadzenia zmian w wydanym przez siebie akcie, należy zauważyć, że nowelizacja taka powinna odbywać się wedle ściśle określonych zasad.

W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miejskiej w Grójcu, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. W zakresie konieczności przestrzegania granic kompetencji ustawowej oraz działania na podstawie i w granicach prawa należy przyjąć, iż organ stanowiący, podejmując akty prawne (zarówno akty prawa miejscowego, jak i akty, które nie są zaliczane do tej kategorii aktów prawnych) w oparciu o normę ustawową, musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Upoważnienie do wydawania przepisów wykonawczych odgrywa bowiem podwójną rolę – formalną, tworząc podstawę kompetencyjną do wydawania aktów prawnych, oraz materialną, będąc gwarancją spójności systemu prawa oraz koherencji treściowej przepisów. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): *„Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 konstytucji, odnoszących siędo źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawym, jak: zakaz domniemywania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do stanowienia aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań, a także mając na względzie art. 7 konstytucji, należy przyjąć, że konstytucja zamyka system źródeł prawa powszechnie obowiązującego w sposób przedmiotowy – wymieniając wyczerpująco formy aktów normatywnych powszechnie obowiązujących, oraz podmiotowy – przez jednoznaczne wskazanie organów uprawnionych do wydawania takich aktów normatywnych”*.

Skoro w przedmiotowej sprawie w ogóle nie zainicjowano, w sposób prawidłowy, procedury sporządzenia zmiany planu ogólnego (nazwanej *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej)*, w zakresie korekty daty uchwalenia tej zmiany planu, to **tym samym w sposób istotny naruszony został tryb sporządzania przedmiotowej zmiany planu ogólnego** (nazwanej *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej)*, również poprzez **brak podjęcia działań wskazanych w art. 13i ust. 1 – ust. 12 ustawy o p.z.p., podczas gdy z dyspozycji art. 27 ustawy o p.z.p. wprost wynika, iż zmiana planu ogólnego następuje w takim trybie, w jakim jest ona uchwalana**.

Reasumując, należy zauważyć, iż generalnie brak jest norm ustanawiających instytucję prostowania błędów, czy oczywistych omyłek w uchwałach organów władzy publicznej. Z całą pewnością, ani przepisy ustawy o p.z.p., ani ustawy o samorządzie gminnym wskazywane jako podstawa prawna zakwestionowanej uchwały, nie przewidują instytucji prostowania błędów lub oczywistych omyłek w planach ogólnych (opcjonalnie ich zmianach). Dopuszczenie możliwości prostowania takich uchwał, opierałoby się w istocie na domniemaniu kompetencji, które musiałyby wynikać wprost z ustawy, a nie wynikają ani z ustawy o samorządzie gminnym, ani z ustawy o p.z.p. Zatem poprawkę dokonywaną w planie, nawet uznaną przez organ planistyczny za sprostowanie „oczywistego błędu", wywołującą skutek w postaci zmiany planu, należy traktować jako zmianę planu wymagającą przeprowadzenia procedury planistycznej, o której mowa w **art. 27** ustawy o p.z.p., zgodnie z którym zmiana planu ogólnego następuje w takim trybie, w jakim jest ona uchwalana. Brak takiej procedury prowadzić musi do stwierdzenia nieważności podjętej uchwały na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. (tak w: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 17 grudnia 2010 r., w sprawie sygn. akt II SA/Kr 775/10). Należy bowiem pamiętać, iż wejście planu w życie w brzmieniu opublikowanym w organie promulgacyjnym, wywołuje określone skutki prawne (wiąże adresatów) i już z tego względu nie może podlegać zmianie bez zachowania trybu określonego przepisami ustawy. Gdyby założyć, że jest inaczej i dopuścić możliwość prostowania obowiązującego planu, bez zachowania ustawowej procedury jego zmiany, to wówczas niweczona mogłaby być zasada stabilności i pewności prawa.

Na szczególną uwagę zasługuje w tym miejscu wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 sierpnia 2010 r., sygn. akt II OSK 1488/10, w analogicznej sprawie, w którym Sąd stwierdził, iż: *„Wprawdzie gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej (art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym - t. j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), to jednak samodzielność gminy może być realizowana tylko w granicach dozwolonych prawem. Granicą tej samodzielności jest sprzeczność z prawem, a zatem rozstrzygnięcie sprawy co do jej istoty inne, niż tego domaga się wyraźnie obowiązujący przepis. Konstytucja RP gwarantuje ochronę samodzielności*

jednostek samorządu terytorialnego, jednakże samodzielność ta nie ma charakteru bezwzględnego, a ustawodawca zachowuje prawo ingerencji w działalność tych jednostek (por. orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 23 października 1996 roku, sygn. K 1/96, OTK ZU Nr 5/1996, str. 329 - 330 - stanowisko podtrzymane w wyroku z dnia 25 maja 1998 roku, sygn. U 19/97, OTK ZU Nr 4/1998, str. 271).

Samodzielności jednostek samorządu terytorialnego, jako wartości chronionej i gwarantowanej konstytucyjnie, nie wolno absolutyzować, skoro jednostki samorządu terytorialnego wykonują zadania publiczne "w ramach ustaw". Stosownie do art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, a zatem samodzielność gminy istnieje tylko w granicach prawa.

Z mocy art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust. 1 oraz art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) gmina posiada władztwo planistyczne. Do wyłącznej właściwości rady gminy należy uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Wyraźną zatem wolą ustawodawcy było pozostawienie organom gminy uprawnienia do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (aktów prawa miejscowego), przy jednoczesnym jednak nałożeniu obowiązku przestrzegania reguł stanowienia prawa. Wobec rygorystycznego uregulowania procesu legislacyjnego przy stanowieniu przepisu gminnego, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, a szczególnie wobec konieczności przestrzegania poszczególnych etapów stanowienia tego prawa, samodzielność gminy, o jakiej była mowa wcześniej, doznaje pewnego rodzaju ograniczenia. Wyłączna kompetencja gminy do planowania miejscowego wyraża się w samodzielnym kształtowaniu sposobu zagospodarowania obszaru podlegającego jej władztwu planistycznemu, pod warunkiem działania w granicach i na podstawie prawa i nie nadużywania tego władztwa. Przepis art. 40. 1 u.s.g. jednoznacznie stanowi, iż na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Jak już wyżej podkreślono kompetencji organów nie można domniemywać.

Skoro kompetencje organu muszą wynikać wprost z ustawy, to nie sposób nie dostrzec, iż ***tak z przepisów ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), jak i z przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) nie wynika wprost upoważnienie rady gminy do sprostowania uchwały w sprawie planu zagospodarowania***

przestrzennego, w tym także uchwały ogłoszonej i opublikowanej, a więc podanej do publicznej wiadomości zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami**. Zasady i tryb ogłaszania aktów prawa miejscowego określa ustawa z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95) – art. 42 u.s.g. **Skoro zaś w przepisach tych ustaw nie przewidziano procedury prostowania przez radę gminy aktów prawa miejscowego, jakim jest plan zagospodarowania przestrzennego -mimo wyczerpującego uregulowania procedury ustalającej tryb oraz zasady uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i dokonywania zmian tego planu (a także studium) - to zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, dopuszczenie możliwości prostowania takich uchwał opierałoby się w istocie na domniemaniu takich kompetencji.

*Wejście w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w brzmieniu opublikowanym w organie promulgacyjnym, wywołuje określone skutki prawne (wiąże adresatów). Z zasady demokratycznego państwa prawa wynika, że obywatel ma prawo oczekiwać rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy na podstawie aktu prawnego w brzmieniu ogłoszonym we właściwym organie promulgacyjnym. Obowiązywanie przepisu zamieszczonego w dzienniku urzędowym ma walor bezwzględny, formalny. Wynika to z celów i funkcji ogłoszenia aktu (przepisu prawnego). **Z tych względów miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może podlegać zmianie bez zachowania trybu określonego przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Gdyby dopuścić możliwość prostowania obowiązującego planu, bez zachowania ustawowej procedury jego zmiany, to wówczas niweczona mogłaby być zasada stabilności i pewności prawa, gdyż – jak już wyżej zaznaczono - miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 u.z.p.) (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 czerwca 2008 r., sygn. akt II OSK 366/08, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych)**.*

W ramach uprawnień wynikających z władztwa planistycznego gmina może zmienić w planie miejscowym dotychczasowe przeznaczenie określonych obszarów gminy, ale tylko w granicach zakreślonych ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego i z zachowaniem procedury planistycznej. Natomiast zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w drodze sprostowania, a więc bez zachowania trybu, w jakim plan i studium są uchwalane stanowiłoby obejście art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 ze zm.).

*W tym stanie rzeczy podzielić trzeba stanowisko Wojewody Zachodniopomorskiego, że **brak jest podstaw do uznania, że przepisy prawa, przyznające radzie gminy kompetencję do uchwalenia***

***planu zagospodarowania przestrzennego, stanowią zarazem podstawę prawną do sprostowania błędu w tym planie**.”*.

Dodatkowo, jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2019 r. analogicznej sprawy ze skargi Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Nr 127/VII/2007 Rady Miejskiej w Piasecznie z 14 marca 2007 r. ***w sprawie sprostowania błędu*** *w uchwale Rady Miejskiej w Piasecznie nr 170/X/99 z dnia 26 maja 1999r. (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 86, poz. 2366 z dnia 16 września 1999r.) zatwierdzającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego części wsi Jazgarzew.*, sygn. akt **IV SA/Wa 2570/18**: *„(...) Skoro kompetencje organu muszą wynikać wprost z ustawy, to **nie sposób nie dostrzec, iż tak z przepisów ustawy o samorządzie gminnym, jak i z przepisów ustawyo planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie wynika wprost upoważnienie rady gminy do sprostowania uchwały w sprawie planu zagospodarowania, w tym także uchwały ogłoszonej i opublikowanej**. **W przepisach nie przewidziano, mimo bardzo szczegółowych uregulowań określających tryb i zasady uchwalania miejscowych planów i dokonywania zmian tych planów, procedury prostowania przez radę gminy oczywistych omyłek w aktach prawa miejscowego**. Z tego też powodu - jak stwierdził - Naczelny Sąd Administracyjny, dopuszczenie możliwości prostowania takich uchwał opierałoby się w istocie na domniemaniu takich kompetencji (zob. wyrok z dnia 13 sierpnia 2010 r. sygn. akt II OSK 1488/10, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, daiej CBOSA). W wyroku tym Sąd stwierdził, iż wejście w życie miejscowego pianu zagospodarowania przestrzennego w brzmieniu opublikowanym w organie promulgacyjnym, wywołuje określone skutki prawne (wiąże adresatów).*

Z zasady demokratycznego państwa prawa wynika, że obywatel ma prawo oczekiwać rozstrzygnięcia w indywidulanej sprawie na podstawie aktu prawnego w brzemieniu ogłoszonym we właściwym organie promulgacyjnym. Obowiązywanie przepisu zamieszczonego w dzienniku urzędowym ma walor bezwzględny, formalny. Wynika to z celów i funkcji ogłoszenia aktu (przepisu prawnego). Z tych względów miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może podlegać zmianie, bez zachowania trybu określonego przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Gdyby dopuścić możliwość prostowania obowiązującego planu, bez zachowania ustawowej procedury zmiany, to wówczas niweczona mogłaby być zasada stabilności i pewności prawa, gdyż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 u.p.z.p.) - por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 czerwca 2008 r., sygn. akt II OSK 366/08, CBOSA.

*Jest poza sporem, że podjęcie zaskarżonej uchwały nie było poprzedzone żadnymi czynnościami wskazanymi w art. 17 i następnych u.p.z.p. **Zmiany w miejscowym pianie w drodze sprostowania,***

a więc bez zachowania trybu, w jakim plan jest uchwalany, stanowi obejście jednoznacznie brzmiącego art. 27 u.p.z.p.

Zgodnie bowiem z art. 27 u.p.z.p., zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane. Jak podkreślił NSA w wyroku z dnia 11 stycznia 2006 r. sygn. akt II OSK 423/05 (CBOSA), przepis ten odnosi się expresses verbis do "planu", a nie do "planu obowiązującego". Zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego, ale jeszcze nieobowiązującego, również z powodu oczekiwania na ogłoszenie w organie promulgacyjnym województwa, może nastąpić - w myśl wymagań art. 27 u.p.z.p - tylko w trybie przewidzianym dla jego uchwalenia.

Należy zauważyć, że kompetencje organów, w tym samorządowych muszą wynikać wprost z ustawy. Z przepisów nie wynika wprost upoważnienie rady gminy do sprostowania uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Skoro zaś w przepisach tych ustaw nie przewidziano procedury prostowania przez radę gminy aktów prawa miejscowego, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego - mimo wyczerpującego uregulowania procedury ustalającej tryb oraz zasady uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i dokonywania zmian tego planu - to dopuszczenie możliwości prostowania takich uchwał opierałoby się w istocie na domniemaniu takich kompetencji (por. wyrok NSA z dnia 13 sierpnia 2010 r" sygn. akt II OSK 1488/10, CBOSA).

Kwestia prawidłowego rozróżnienia zmiany treści normatywnej prawa miejscowego od wyłącznie sprostowania popełnionego błędu, pomimo iż w obu przypadkach stanowisko wyraża ten sam organ (np. rada gminy), ma istotne znaczenie zwłaszcza gdy tryb uchwalania określonych przepisów jest regulowany w sposób szczególny. Sytuacja taka ma miejsce w przypadku uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, którego tryb określają przepisy art. 14-20 u.p.z.p., przy czym wskazuje się wprost, iż zmiany planu wymagają zachowania procedury przewidywanej przy uchwalaniu planu {art. 27 ustawy).

Przedstawiony wyżej pogląd ugruntowany jest w orzecznictwie. Gwoli przykładu przytoczyć można: wyrok WSA we Wrocławiu z 19 kwietnia 2016 r,, II SA/Wr 131/16, wyrok WSA w Olsztynie z 26 stycznia 2016 r., II SA/Ol 1063/15, wyrok WSA w Opolu z 15 czerwca 2015 r., I SA/Op 290/15, wyrok NSA z dnia 8 sierpnia 2014 r., II OSK 1656/14, wyrok WSA w Gdańsku z 19 lutego 2014 r., II SA/Gd 779/13, oraz z 8 maja 2013 r., II SA/Gd 225/13, wyrok WSA w Gliwicach z 12 kwietnia 2012 r., II SA/GI 745/11, CBOSA.

Przyjęcie dopuszczalności trybu prostowania planu miejscowego, bez zachowania procedury i odnośnie do jego zmiany prowadziłoby w istocie do obejścia przepisów u.p.z.p

Nadto zaznaczyć trzeba, że zagadnienie nowelizacji i prostowania aktu prawa miejscowego uregulowane zostały ponadto w Zasadach Techniki Prawodawczej (załącznik do rozporządzenia RM Dz. U. z 2016 r., poz. 283), w których wskazano, że zmiana (nowelizacja) polega na uchyleniu niektórych przepisów, zastąpieniu niektórych przepisów przepisami o innej treści lub brzmieniu lub na dodaniu nowych przepisów (§ 82 w związku z § 143 ZTP), zaś sprostowanie błędu może dotyczyć tylko tekstu aktu normatywnego, ogłoszonego w dzienniku urzędowym (§111 ZTP), następuje w drodze obwieszczenia obejmującego m.in. podstawę prawną, przytoczenie błędu i fragment tekstu w brzmieniu uwzględniającym sprostowanie, a przede wszystkim powołanie odpowiedniej części przepisu art. 17 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych (§112 ust. 1 i 3 ZTP). Należy dodać, że samo obwieszczenie o sprostowaniu błędu nie stanowi aktu normatywnego w rozumieniu tej ostatniej ustawy, zaś prostowanie dotyczy braku zgodności pomiędzy oryginałem aktu przekazywanym do organu promulgacyjnego, a tekstem opublikowanym przez ten organ. Błąd popełnił ten organ i dlatego on dokonuje usunięcia (sprostowania) tego błędu. Błędy organu podejmującego dany akt, czyli przekazanie do publikacji aktu niezgodnego z projektem aktu lub intencjami tego organu wyklucza więc sprostowanie aktu (por. wyroki NSA II OSK 343/10, II SA/Wr 371/12, II OSK 76/12, CBOSA oraz rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody [...] z dnia [...] sierpnia 2011 r. Dz. Urz. Woj. [...].[...], na temat złożoności relacji między kompetencją a podstawą prawną patrz M. Matczak "Kompetencja organu administracji publicznej: s. 34, 38, 65, 186-187).

W rozpatrywanej sprawie przedmiotowej zmianie nie można przypisać charakteru niemerytorycznego. Z § [...] ust. [...] pkt [...] uchwały w sprawie sprostowania błędu, w brzmieniu " W rozdziale [...] Układ Drogowo Uliczny § [...] ust. [...] otrzymuje brzmienie: "plan wprowadza zakaz obsługi komunikacyjnej nowej zabudowy mieszkaniowej i usługowej bezpośrednio z ulic zbiorczych (KUZ) z wyjątkiem działek przyległych do ulic, podczas, gdy zgodnie z brzmieniem § [...] ust. [...] uchwały Nr [...]: "[...]. Plan wprowadza zakaz obsługi komunikacyjnej nowej zabudowy mieszkaniowej i usługowej pośrednio z ulic zbiorczych (KUZ), z wyjątkiem działek zabudowanych przyległych do tych ulic" wynika, że zmieniły się uwarunkowania planistyczne.

Jak stanowi art. 7 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) "Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa", zgodnie zaś z art. 91 ust. 1 u.s.g. "Uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne". Oznacza to w szczególności, że akt pozbawiony podstawy prawnej jest nieważny jako sprzeczny z art. 7 Konstytucji (por. wyroki II SA/Kr 1242/08, II SA/Op 238/15, II SA/Łd 825/11, CBOSA).

Dotyczy to zaskarżonej uchwały. (...)".

Jednocześnie należy wskazać, iż zgodnie z dyspozycją art. 17 ust. 1 ustawy z 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r.

poz. 1461, z późn. zm.): *„1.* ***Błędy w ogłoszonym tekście aktu prawnego prostuje się w formie obwieszczenia.*** *Sprostowanie nie może prowadzić do merytorycznej zmiany tekstu aktu prawnego.”*. Przywołany przepis stanowi zatem podstawę sprostowania błędów w ogłoszonym tekście aktu prawnego. Sprostowanie błędu ogłasza się w tym samym dzienniku urzędowym, w którym ogłoszono prostowany akt (*vide* art. 17 ust. 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych). To zaś, że uchwała w przedmiocie planu ogólnego jest aktem normatywnym, do której mają zastosowanie przepisy ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, wynika wprost z art. 13 pkt 2 tej ustawy, w brzmieniu: *„W wojewódzkim dzienniku urzędowym ogłasza się: (...) 2) akty prawa miejscowego stanowione przez sejmik województwa, organ powiatu oraz organ gminy, w tym statuty województwa, powiatu i gminy;”.*

Niemniej jednak kluczowym w sprawie jest przepis art. 17 ust. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, mający zastosowanie w przedmiotowej sprawie, z którego wynika, że: *„**Organy wydające dzienniki urzędowe** inne niż wymienione w ust. 3 **prostują błędy** w tekstach aktów prawnych ogłoszonych w tych dziennikach.”.* Akty normatywne zawierające przepisy powszechnie obowiązujące wchodzą w życie po ich ogłoszeniu w dzienniku urzędowym. Akty prawa miejscowego, takie jak uchwała rady gminy w przedmiocie planu ogólnego, są ogłaszane w wojewódzkim dzienniku urzędowym, który wydaje wojewoda. Podstawą do ogłoszenia aktu normatywnego jest akt przedstawiony w formie dokumentu elektronicznego opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym przez upoważniony do wydania aktu organ (*vide* art. 15 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych). Błędy w ogłoszonym tekście aktu prawa miejscowego prostuje wojewoda w formie obwieszczenia, które ogłasza się w dzienniku urzędowym, w którym ogłoszono prostowany akt (*vide* art. 17 ust. 1, ust. 2 i ust. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych). **Żaden przepis powszechnie obowiązującego prawa nie przyznaje organowi stanowiącemu gminy uprawnienia do sprostowania oczywistych omyłek pisarskich w tekstach obowiązujących uchwał, gdyż jest to kompetencja wojewody**.

Podzielić należy też pogląd, iż instytucja sprostowania błędu, gdy przedmiotem uchwały jest akt prawa miejscowego publikowany w stosownym organie promulgacyjnym, musi mieć charakter wyjątkowy i dotyczyć może jedynie szczególnie uzasadnionych przypadków. Kluczowym jest fakt, iż **ma ona zastosowanie jedynie do błędów, polegających na różnicy między tekstem przekazanym do publikacji, a tekstem ogłoszonym, a nie zaś do błędów istniejących w tekście aktu prawnego przekazanego do publikacji** (tak też wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z: 23 lutego 2012 r., II OSK 129/12 oraz z 4 sierpnia 2011 r., II OSK 880/11, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Kwestia prawidłowego rozróżnienia zmiany

treści normatywnej prawa miejscowego od wyłącznie sprostowania popełnionego błędu, ma istotne znaczenie zwłaszcza, gdy tryb uchwalania określonych przepisów jest regulowany w sposób szczególny. Sytuacja taka ma miejsce w przypadku uchwalania planu ogólnego, którego tryb określa ustawa o p.z.p. (art. 13i – art. 13k ust. 1), przy czym wskazuje się wprost, iż zmiana planu ogólnego wymaga zachowania procedury przewidywanej przy uchwalaniu planu (**art. 27** ustawy o p.z.p.).

W związku z powyższym, należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia, w sposób istotny, zarówno trybu sporządzania zmiany planu ogólnego (nazwanego *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej)*, jak i naruszenia właściwości organów, co oznacza konieczność stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Ponadto, biorąc pod uwagę fakt, że zgodnie z dyspozycją **art. 29 ust. 1** ustawy o p.z.p. uchwała rady gminy, m.in. w sprawie uchwalenia planu ogólnego (opcjonalnie jego zmiany, nazwanej w tym przypadku *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej*), **obowiązuje od dnia wejścia w życie w niej określonego, jednak nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w dzienniku urzędowym województwa**, to Rada Miejska w Grójcu nie jest również uprawniona do odmiennego określenia terminu wejścia w życie przedmiotowej zmiany planu ogólnego, nazwanej *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej*.

Tymczasem, zgodnie z treścią **§ 3** uchwały Nr XXXV/310/26 Rady Miejskiej w Grójcu z 24 września 2026 r. *w sprawie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej*, **wchodzi ona w życie *z dniem publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego*, co oznacza, że w tym przypadku doszło także do istotnego naruszenia przepisu art. 29 ust. 1 ustawy o p.z.p.**

Wziąwszy wszystkie okoliczności pod uwagę, a także dyspozycję art. 28 ust. 1 w związku z art. 27 ustawy o p.z.p. i art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia, w sposób istotny, zarówno trybu sporządzania zmiany planu ogólnego (nazwanego *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej)*, jak i naruszenia właściwości organów, co oznacza konieczność stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Istotność naruszenia trybu sporządzania zmiany planu ogólnego (nazwanego w tym przypadku *sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej)*, należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji **art. 27** ustawy o p.z.p., w zakresie konieczności podjęcia stosownej uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany planu ogólnego oraz wykonania czynności, o których mowa w **art. 13i** ustawy o p.z.p.

Z kolei naruszenie właściwości organów związane jest z faktem, iż to wojewoda, jako organ wydający dziennik urzędowy prostuje błędy w tekście aktu prawnego ogłoszonego w tym dzienniku, a takie sprostowanie odbywa się w drodze obwieszczenia.

Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym, mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne, które byłyby inne, gdyby zastosowano obowiązujące przepisy, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za *„istotne”* naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmieciak: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102). Na powyższe wskazuje również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził: *„Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.”*.

Wobec ogólnie wyznaczonych wskazanymi przepisami ram prawnych i podstaw stwierdzania nieważności aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, wykładnia poszczególnych pojęć użytych w treści tych przepisów dokonywana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, przy uwzględnianiu poglądów doktryny. Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały. Za nieistotne naruszenia prawa uznaje się naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenia prawa, jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć

naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 16 września 2008 r., w sprawie sygn. akt SK 76/06 (publ. OTK-A 2008/7/121, Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1053), wydanego na tle kontroli konstytucyjnej dotyczącej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wyjaśnił, że: *„Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności, zgodnie z art. 171 ust. 1 Konstytucji RP. Sprawowanie nadzoru ustrojodawca powierzył Prezesowi Rady Ministrów, wojewodom i regionalnym izbom obrachunkowym (art. 171 ust. 2 Konstytucji RP). Nadzór nad działalnością samorządu sprawowany jest według kryterium legalności.”*. Z powyższego wynika, że Konstytucja RP poddaje nadzorowi całą działalność samorządu terytorialnego wyłącznie z punktu widzenia legalności. Oznacza to, że organ nadzoru może badać działalność jednostki samorządu tylko co do jej zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Organy nadzoru mogą zatem wkraczać w działalność samorządu tylko wówczas, gdy zostanie naruszone prawo, nie są zaś upoważnione do oceny celowości, rzetelności i gospodarności działań podejmowanych przez samorząd (Komentarz do Konstytucji RP, Małgorzata Masternak - Kubiak).

Zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r. w sprawie sygn. akt U 4/06, publ. Legalis numer *79197*). Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002 r., w sprawie sygn. akt P 13/01, publ. Legalis numer *54429*), przy czym w wyroku tym Trybunał stwierdził również, że zasada ta oznacza, że *na ograny władzy publicznej nałożony jest obowiązek działania na podstawie oraz w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). Ich działania, podstawa i granice tych działań powinny być ściśle wyznaczone przez prawo. Niedopuszczalne jest zatem działanie bez podstawy prawnej - wykraczające poza te granice (por. np. wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138)*.

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXXV/310/26 Rady Miejskiej w Grójcu z 24 września 2026 r. *w sprawie sprostowania*

oczywistej omyłki pisarskiej., co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/